

Magtárlap

20050806

szombat 10.szám

Fókusz tréning

Habár a tréninget a kapolcsi Varázslatos Kövek Kertjében tartották, nem kell semmi-féle varázslatos vagy misztikus dologra gondolnunk. Egyszerűen megtanuljuk kezelni és szabályozni érzelmeinket a testünk reakcióira figyelve. Erről beszélgettem Tornay Krisztinával, aki ma délelőtt tartott egy ilyen tréninget.

- Pontosan mi is a lényege a fókusztréningnek?
 - A fókusztréning egyfajta humanisztikus pszichológia. Arra tanít meg minket, hogy önerőből tudjuk kezelni az életproblémáinkat. Megtanít minket az érzelmekre, a belső tartalmakra való odafigyelésre. Nagyon egyszerű példát mondok. Például, biztosan mindenki ismeri azt az érzést, amikor elszorul a torka. Ilyenkor mindenki automatikusan próbálja eltüntetni a gombócot. Vízet iszik, nagyokat nyel, lazító gyakorlatokat végez stb. A fókusztréningnél azonban odafigyelünk a gombócra és megkeressük a lelki okait. Ha eléggé odafigyelünk, rájöhetünk arra, hogy a gombóc jelenthet félelmet, és ha még jobban figyelünk, akár arra is ráérezhetünk, hogy ki vagy mi okozza a félelmünket. A testünk jelzi, hogy mi a probléma.
 - Hogyan tanulhatjuk azt meg, hogy mi mit jelent? Miket csinálnak a tréningeken?
 - A mai tréning csak egy kis bevezető volt. A tréningek egyfajta meditációval kezdődnek, és mikor lekerültünk ebbe a tudatalatti állapotba, akkor kezdetben a tréner segítségével, majd egyedül próbáljuk megfejteni testünk titkait. Tulajdonképpen nem tanulunk meg semmit.

Ezek az ösztönök születésünktől fogva bennünk vannak, ezeken a tréningeken csak újra megtanulunk odafigyelni a testünk jelzéseire. Érdekes megfigyelni az egészen kicsi gyerekeket. Bennük még ott lakozik ez a képesség, és ez könnyen tapasztalható. Például, ha valaki olyan nyúl felé, akiről érzi, hogy nem akar neki jót, attól automatikusan elhúzza a fejét. Ha viszont olyan valaki, akit kedvesnek érez, akkor ahhoz ő is odabújik.

- Kiknek a nevéhez fűződik ez a módszer?

- Két nevet érdemes megemlíteni. Az egyik Rogers-é. Az egész az ő tanításából indult ki, aki ezzel a módszerrel korábban csak beteg embereket kezelte, majd ezt tanítványa, Gendlin vitte tovább az egészséges emberekre.

- Aki bővebben érdeklődik a téma iránt, az hol járhat el ilyen tréningekre?

- Budapesten működik egy ún. Transzit Fókusz Központ. Itt bárki részt vehet a kurzusokon. Ha bővebb információkat szeretnének, hívják nyugodtan a 0630-203-35-51-es telefonszámot, és itt részletes tájékoztatást kaphatnak a kurzusokról.

Kötögetés Kis Portik Irénnel

Ma délután Kapolcson jártam a Tündérkertben, ahol Portik Irén kötésről szóló előadását lehetett megnézni. Én is elmentem a Tündérkertbe, de nem azért, hogy megtanuljak kötögetni, hanem azért, mert kíváncsi voltam Portik Irénre. Azt hallottam róla, hogy ő a legmegszállottabb ember itt a völgyben. Ezért úgy döntöttem, hogy lejövök és megnézem magamnak ezt a nénit.

Egy kis késéssel ugyan, de végre megérkeztem. Már 30 másodperc múlva le tudtam azt szűrni, hogy igazuk volt az embereknek. Portik Irén tényleg egy munkamániás ember, akinek a Völgy minden napján különböző előadásai voltak. Portik néni az első pillanattól kezdve az előadás utolsó pillanatáig ugyanúgy pörög. Számomra ez hihetetlen, jobban bírta, mint egy tízenéves.

Az előadás elején a csomózásról beszélt. Ami fonalak egymásba fonását jelenti. Ez az

emberi kultúra bölcsőjéhez vezethető vissza, ugyanolyan régi munka, mint a szövés. Az őseimber „ruhadarabjai” szálvégeit, amelyeket a szövésel már nem tudott megerősíteni, valami módon rögzítenie kellett, hogy a szövés ne rojtólódjék el, s ezt a szálak összekötésével, összecsomózásával érte el. A törülközők, kendők, a terítők járulékaként vált ismertté. Miután nagyjából mindent elmondott a csomózásról, be is mutatta a mesterséget, majd körbeadta egyik munkáját. A nézők, akik többnyire idősebb nénik voltak, tártott szájjal nézték végig az egész műsort. Nagyon tetszett nekik a csomózás, mert úgy tapogatták a próbadarabot, mintha az lenne életük legfontosabb értéke. Miután a csomózásról mindent elmondott, áttért egy sokkal nehezebb műfajra, ami nem más, mint a makramé. A makramé egyébként egy ősi arab elnevezés. A csomózás, a rojtkötés idővel önálló kézműves ággá alakult át, amit ma makramé névvel illetünk. Portik néni az elméleti rész után bemutatta a gyakorlatot is. A szájába vett körülbelül 6 fonalat és ezeket tekergette összevissza. Aztán a végén kijött valami érdekes, fonathoz hasonló dolog.

Nem bántam meg, hogy eljöttem erre az előadásra. Ennek egy igazi oka van, hogy láthattam Kis Portik Irént, aki ugyanúgy pörögött még az előadás után is, mint azelőtt. Tényleg egy energiabomba ez a nőszemély. Mindenki látogasson el erre a programra, még akkor is, ha nem érdekli a kötögetés, mert ott van Portik Irén, aki mindenki számára egy életre szóló élményt fog nyújtani, bármiről is legyen szó.

A szerelem és halál mőkés estje

Tóth Kriszta ölt, fejeket kaszabolt, és gondosan befőttes üvegekbe tette. Karafiáth Orsolya ölni akar, ártatlan tekintetű hűgával, folyékony nitrogénnel egy kádban. Akivel ezt elkövetik, az a szerelme lenne, aki már nem is az, de ő a hőse a most készülő könyvének.

Így kezdődött az este, amit a szerelem és halál összefonódásának szenteltek. Verseikben és prózáikban a szerelem okozta gyönyörű gyilkosságok voltak legfőbb témáik. Vagy csak az egyik. Vagy csak a másik. De azért belemagyarázták, hogy mindkettő.

Most viszont kis vita kerekedett, Karafiáth versének közepette, mégpedig Péterfy Gergely kezdeményezte, hogy ki olvas, ki kérdez ki zenél, mindezt mikor teszi és hogyan. Nos ezt vehetjük egy kis technikai malőrnek is. A vitát egy humoros ember a hátsó sorokból szakítja meg. Lehet, hogy csak részeg. De azért mókás: „Ilyet utoljára a Deltában láttam! Kapjatok észbe! Nézzetek fel! Tiszta az ég!” Erre Karafiáth elnevette magát, és azt mondta, hogy akkor most Weber Kristóf zenéljen inkább. Miután Kristóf zenélt, Péterfy kezdett bele épp most író-dó könyvének egy részletébe. Ebben a könyvben csak halál van. A szerelem, a duzzadó bizsergés érzése a gyomorban egyelőre kimarad. Egészen addig, míg Péterfy bele nem magyarázza.

Az ő története egy olyan XVII. Századi, magyar harcosról szól, aki egy fur-csa kattanás után elhatározza, hogy ő meg akar halni. Ennek érdekében 1682-től Buda visszafoglalásáig minden csatában küzd a halálért. Egy száz karddal, és minden páncélzat híján indul harcba, a mezőny legelső között. A 12 ostromot elevenen megússza. Péterfynek most jön a szerelmes magyarázata, ez az ember a halálba lett szerelmes túl vad szenvedéllyel. Most megint zenél Kristóf, majd felolvassa Péterfy a részletét, melynek meglepő brutalitása, morbidsága, naturalista képei, gyomorforgató cafatjai. Döbbenetes természetességgel írja körül a halált, és a csaták utáni állapotokat részletezi, amiket szinte senki nem követett el még az irodalomban. Leírja, a rohadást, a tébolyt, a brutalitást, a fájdalmat, elfajzást, az elmúlás kínját. Hát igen. Az eddig egészen kedélyes estét egy csettintéssel repítette el Péterfy. Tapsot is alig kap.

Majd valahogyan szóba kerülnek a gyereket. Karafiáth kijelenti, hogy 3-7 éves korukig szórakoztatóak, de a kamaszoktól már undorodik. Majd Orsi olvassa búcsúversét, német címmel, és reméli, senki nem érti. Aztán Tóth Kriszta az öreg, haldokló Casanováról olvas verset búskomor, sírástól fojtogatott hangján. „Bagzó macskák, régi nők, régi szerelmek, ölelések, álomból felverő álmok. Reménytelen remények, testtelen testek.”

Ezzel a mondattal zárta az estét Kriszta, majd Kristóf zenélt, a részeg elégedetlenkedett, az emberek távoztak. Kellemes egy este volt, a részeg Lajoska is dobott rajta egy kicsit.

A ROCKÖRÖK

Ma a zeneiparban nem jellemző, hogy egy együttes hosszabb ideig ismert maradjon. Ez alól talán egyedül a rockzene kivétel, amely műfajban több banda is bőven túl van a huszadik évén. Ilyen az 1981-ben alakult Európa Kiadó is, akik augusztus 6-án Pulán adtak koncertet.

Már az előzenekar, a Praha is sokat sejtetett. Amikor azonban az Európa Kiadó tagjai megjelentek a színpadon, hirtelen tele lett emberekkel a Bárkarét. Mindenki Menyhárt Jenőre és zenekarára volt kíváncsi. A koncert alatt az elmúlt huszonnégy évben íródott összes slágerüket eljátszották. Annak ellenére, hogy ilyen régi és legendás zenekarról van szó, még mindig nem szégyellnek feldolgozásokat is játszani. Eljátszották például Menyhárt régi zenekarának, az URH-nak a Bon-Bon-Si-Bon című számát. Bár az Európa Kiadót is láthatóan imádja a közönség, a régi számokra észrevehetően nagyobb volt a tombolás.

Érdekes volt, hogy a közönség soraiban nem csak egy stílus képviselőit láthattuk, a rockerektől a discoszig mindenki képviseltette magát. Bár egyesek szerinte az emberek nem jönnek ki jól egymással, itt erre élő cáfolat-

tot láthattunk, hiszen stílusbeli különbségeket félretéve, együtt bulizott mindenki. Ez remek példa arra, hogy nem stílusok közt van ellentét, mindössze néhány primitív ember próbál ellenségeskedést szítani. Jó látni, hogy ezen a koncerten esélyük sem volt, a hangulatot senki sem rongthatta el.

Bár az Európa Kiadó már többször feloszlott, mégis mindig újra összeállt. Most is bejelentették, hogy a buli után egy időre szüneteltetik a zenélést. A közönség, miután tudatosult bennük, hogy hónapokig nem lesz újabb koncert, igyekezett felejthetlenné tenni a bulit. Az természetes volt, hogy a koncert után visszatapsolták a zenekart, de azt már kevésbé szokhattuk meg, hogy miután másodszor is lementek a színpadról, a közönség akkora tombolást csapott, hogy ismételtén ráadást kellett játszaniuk. Mert ennek így kellett lennie...

Európa Kiadó

HÉTRÉT

A Civil Völgyben a sár után már szalma az úr. A három nappal ezelőtti vihar után maradt sártengert belepte a szalma és a sátor úgy nézett ki, mint valami plasztikpajta. Így már azért mindjárt kényelmesebb volt mászkálni a padok között.

A mai napi hétórás fellépő a Hétrét nevű zenekar volt, akik már tavaly is felléptek a Művészetek Völgyén. Először kissé „kalákásnak” tűnt a társaság, de az első dal után elhessegettem ezt a gondolatot. Elég nagy létszámú társaság

gyűlt össze a színpadon, akik HÉTrét létükre kilencen voltak. Két gitáros, egy basszusgitáros, egy dobos, egy ütős (konga, köcsög, dob), egy furulyás, egy furulyás-énekes, egy énekes és egy hegedűs. Vagyis ismét egy világzenei stílusú zenekarral állunk szemben.

A dalaik igazán sokszínűek voltak. Keverve az ír, a magyar és az angol zenét, aminek az eredménye egy pörgős, kissé folklóros muzsika. A legnagyobb hangulat persze mindig akkor volt, mikor mind a kilenc ember egyszerre zenélt és fantasztikus hangulatot keltettek a sátorban. Annyi azért szemet szúrt, hogy egy ilyen igazi táncikálós, pörgős zenére abszolút nem táncolt senki, kivéve azt a két lányt az első sorban, akik néha felkerekedtek hangulatot csinálni, de senki sem követte őket. Talán csak annyi negatívum volt a koncert alatt, hogy az 1945-ös hiroshimai események emlékére eljátszottak egy zsolnárt angolul, ami nagyon nem illett a zenekarhoz, mert lassú, éneklős, abszolút nem táncolós zene. Bezzeg a Rákóczi megmentő férfi életét dalba foglaló szám jól szólt, az teljesen visszahozta a magyar népzene, kissé íresebb beütéssel.

Egy nagyon jó koncerten vettem részt, amely igazán csodálatos zenei világgal örendeztetett meg, csak sajnos a rossz talajkörülmények és a kissé bepunnyadt nézőközönség kicsit rontottak az élményen.

Ha ütni támad kedved

A taliándörögdi Óvodakertben minden nap ott ül a standja mögött egy férfi, aki fából készült hangszereket készít. Ő nem más, mint Katona Ferenc.

Már 7 éve teszi mindezt, rendszeresen jön a Völgybe, ráadásul őt úgy hívták meg az első alkalommal. Ezeket a hangszereket mind saját kezüleg ő készíti. Húsz éve állítja őket elő, mióta megszületett, ez a mániája. 13 éves korában készült el első fából készült művével. Elmondása szerint a szülei nem nagyon tehettek el-lene semmit. Nagyon önféjű volt, semmi nem tántoríthatta el a céljától. És ez több volt, mint cél, ez mánia. Mikor kimondta azt a szót, hogy mánia, felcsillant a szeme, egy pillanatra meg is ijedtem tőle. Olyan örületszerű fényt láttam benne. Mondjuk az egész ember elég furcsa. Ellentmondásosnak tűnt a személyisége, pedig csak pár percig beszélgettem vele. Az egyik pillanatban még normál ember, a másikban ez a furcsa örült, aztán meg kedves ember, aki jól elvan a gyerekekkel. Egyébként elmondta, hogy nemcsak a gyerekek állnak meg a standjánál, ha nem felnőttek is. Sőt, körülbelül ugyanakkora százalékban állnak meg felnőttek, mint gyerekek. Viszont több ember próbálja ki a hangszereket, mint aki megveszi. Azt is megemlítette, hogy nem az számít, megveszik-e a portékát, hanem hogy következő alkalommal

eljönnek-e, és vesznek-e még, mert ez és ez még hiányzik. Amúgy ezek leginkább ütősök, mint például dob, xilofon, dream drum, metalofon, kálimba, csörgők. Mese-élte, hogy egyszer zeneterápiához lett volna szükség az ő hangszereire, de csak kettő készült el belőlük. Azokat rögtön el is vitték, mert már nem tudtak várni, aztán telefonon sürgették, hogy készítsé el a hangszereket. Mikor készen lett, szakadó esőben jöttek el hozzá, és már vitték a többi. Számára ez a jó, nem pedig az, hogy minél többen vegyenek dobot, például. Szerintem ez a jó üzleti felfogás. Persze ez az én véleményem, azé, aki nem igazán ért hozzá.

Dekupázs. Az meg mí?

A taliándörögdi Óvodakertben jártam, ahol az egyik program a dekupázsolás volt. Nem tudtam, mit takar pontosan ez a kifejezés, kíváncsi voltam rá, ezért gyorsan felderítettem a terepet, és leültem az asztalhoz, ahol már nagyban folyt a munka...

De aztán azzal a mozdulattal fel is álltam, mert valaki felhívta a figyelmemet arra, hogy még nem vettem meg a táblát vagy dobozt. Azt kérdeztem magamtól, hogy minek kellene nekem bármit is vennem ahhoz, hogy megtanuljak dekupázsolni?

Végül felálltam, vettem magamnak egy fatáblát, és vizszaszétáltam a helyemre.

Ekkor még gőzöm sem volt, hogy mit jelent a dekupázsolás. Aztán a kezem

be nyomtak vagy tizenötféle szalvétát, ragasztót és egy ollót. És akkor eszembe jutott, hogy én már csináltam ilyet, és valószínűleg mindenki tudja, mi is a dekupázsolás, még ha magát a szót nem is ismeri. Én csak annyit mondanék, hogy: szalvétatechnika. Ez azt jelenti, hogy a szalvétából ki kell vágni valamilyen mintát, azt szalvétagasztóval fel kell ragasztani valami-

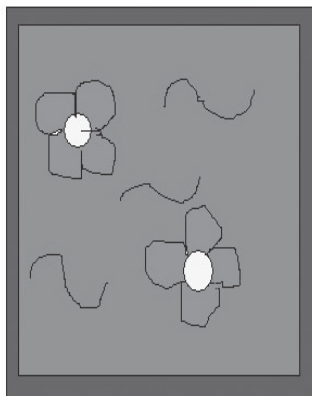
lyen sima fafelületre. Ezt az egyszerű munkafolyamatot rejti maga mögött ez a bonyolult idegen szó.

A foglalkozást eredetileg kisebb gyerekeknek szánták, de ők nem igazán boldogultak vele, így megkezdett munkájukat a szüleik fejezték

be, és utána kezdtek bele egy új tárgy díszítésébe. Nekem akkor az az érzésem támadt, hogy a szülők jobban élvezik ezeket a foglalkozásokat, mint maguk a gyerekek. Az idősebbeket ez valahogy jobban leköti, mint a kicsiket. De ez valamilyen szinten érthető is... A kisebb gyerekek, amilyen kicsi a türelmük, hogy egy helyben üljenek, annyira kreatívak is. És nem túlzok: ők készítették a leg-

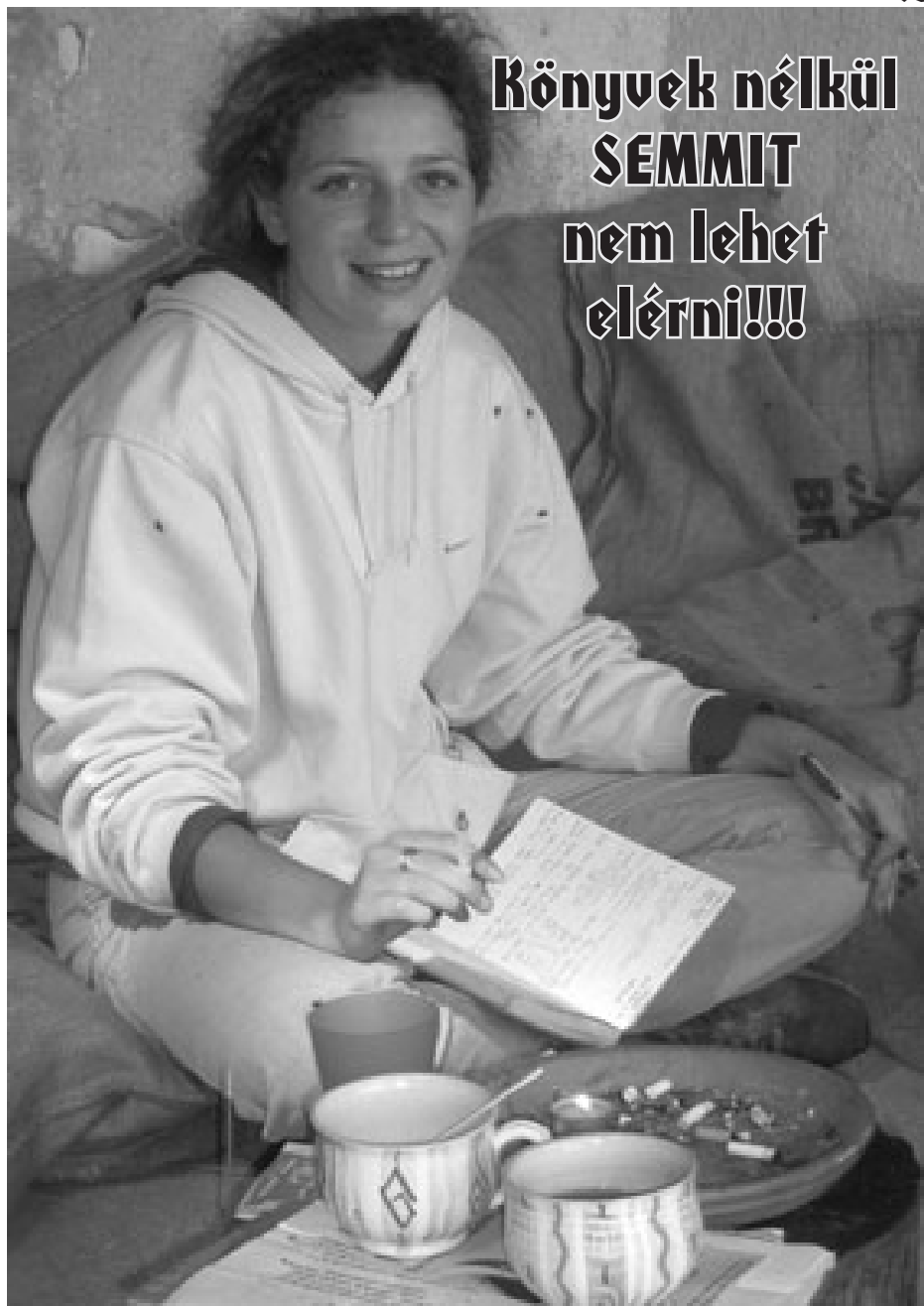
különlegesebb mintákat, még akkor is, ha nem direkt volt. De azt senki sem tudja, csak ők.

Aki pedig eddig még nem próbálta ki a dekupázsolást, az ne habozzon. Csak pár szalvétára, egy ollóra és egy sima fadarabra van szüksége ahhoz, hogy kicsit feldobjon egy régi, már unalmas dísz tárgyat.

**Könyvek nélkül
SEMMIT
nem lehet
elérni!!!**

És milyen igaza volt annak, aki ezt mondta. A mai társadalom egyre rohanó világában sajnos nem jut elég idő fontos dolgokra. Az olvasásra, képzelgésre, álmodozásra, pihenésre. Pedig ezek tényleg olyan tevékenységek, amik megszépítik mindenki életét, akár idős, akár fiatal, akár okos, akár butus, akár tehetséges, akár nem. Ezekre fontos időt szánni, mert egyszerre szórakoztat és tanít. Nem hiába mondják, hogy a könyv a legjobb tanítómeste

Amikor elkezdődött a Nagy Könyvkampány, igazság szerint én halálra ítélt ötletnek tartottam, annak ellenére, hogy rendszeresen olvasok, érdeklődök műfajok, írók, költők és művek iránt. Ellenben tudtam, hogy a velem egykorúak nem éppen az olvasást részesítik előnyben, ha mondjuk a tévé, vagy a számítógép mellé tesszük, mint választási lehetőséget. Persze ismerek nagyon sok kivételt is, de ezek vannak kevesebben.

Részemről a No.2. Dosztojevszkij és Brontë, e két kiváló, ám mégis különböző stílusú író. Ez mások számára azért lehet furcsa, mert egy „ég és föld” hasonlat is kevés lenne, hogy összehasonlítsuk őket. Ergo, valaki vagy ezt szereti, vagy azt. A köztes megoldás lehetősége némi kételkedésre adhat okot. Vagy esetleg felszínességre utalhat, ami még rosszabb. Ezt próbálták elmagyarázni a szervezők is.

De engem nem lehetett meggyőzni. Ezt egy egyszerű példával meg is indokoltam barátnőmnek, akivel heves vitába keveredtünk emiatt. Tehát: ha egy ember szereti a marhapörköltet, mellette szeretheti a kaviárt is. Azért, mert az egyik, úgymond parasztos étel, a másik pedig

egy kifejezetten elegáns, nem mindennap asztalra kerülő fogás, ha a helyzet úgy hozza, bármelyiket szívesen megeszem. Nem kényszerből, nem azért, mert én bizonyítani akarom az igazamat, egyszerűen, mert mindkettőt szeretem.

Hatéves koromban, az első könyvem Grimm legszebb meséi voltak. Már akkor próbáltam magamat és másokat is szórakoztatni a számomra oly varázslatos „tehetségemmel”. Aztán iskolába kerülve jött a kötelező olvasmányok sora, amiket rendszerint még feladásuk előtt kiolvastam, mert nem bírtam várni addig, amíg részletesen taglaljuk a bennük foglaltakat. Így aztán tizennégy éves koromra kiolvastam a világirodalom klasszikusainak kilencven százalékát. És tanultam belőlük. Megtanultam stílusosan, nagy szókészlettel beszélni szinte minden témáról. Egyszerűbben ment a fogalmazás, gyorsabban tanultam meg anno írni, tájékozódni, érdeklődni dolgok iránt. Erre mind-mind megtanít egy könyv. Megtanít elgondolkodni, töprengeni nemcsak az élet nagy dolgain, hanem a hétköznapi, ám egyáltalán nem elhanyagolható témákon is. Az olvasással együtt eljutok egy másik dimenzióba, ahol a fantáziám szabadon szárnyalhat, és amibe nem tud belerondítani senki és semmi. Ami csak az enyém. Én ezért szeretek olvasni és nincs még egy olyan kellemes időtöltés, mint hangulatfényben, egy bögre teát szürcsölgetve beletemetkezni egy álomvilágba. Különböző témákban. Mert mindig ugyanazt olvasni egy idő után unalmas. Kell a változatosság az életben, a szerelemben és az olvasásban is.

GÉNPISZKA - AVAGY GÉNMANIPULÁCIÓ

qwer t z u i pasasdghj l yxcvb

Ma a Zöld Udvarban az MTvSz sátrában a génmanipuláció volt a nap témája. Gondolom, sokan nem tudják, mi is tulajdonképpen az a génmanipuláció. Erről beszélgettem Szabadkai Imrével, az MTvSz egyik önkéntesével.

- *Mi is az a génmanipuláció?*

- A világ vegyipari vállalatai a múlt század során DDT-vel és egyéb vegyszerekkel mérgezték meg az élővilágot, a földeket, vizeket, a levegőt, és a freongázok terjesztésével előidéztek az ózonlyukat. Most pedig géntechnológiai úton olyan növényeket állítottak elő, amelyeknek minden sejtje rovarirtó szert termel, vagy pedig ellenállóvá vált valamilyen totális gyomirtó szerrel szemben, melyet a vállalat állított elő.

- *Mi a génmódosítás?*

- A génmódosítás során a befogadó élőlénybe egy másik, tőle teljesen távol eső élő szervezet valamilyen ismert tulajdonságot hordozó génjét juttatják be, és készítetik működésre. A legtöbb génmódosított kukoricafajtába például egy talajlakó baktérium génjét építik be, hogy a kukorica rovarirtó gént termeljen.

- *Ez ránk miért veszélyes?*

- A génmódosítás során olyan gének (fehérjék) kerülnek haszonnövényeinkbe, amelyekkel korábban nem találkozott szervezetünk. Ennek következtében megnövekedik az allergiás megbetegedések kialakulásának kockázata. Az új gének következtében megváltozhat a növényi sejtek működése, és akár rákos vagy egyéb betegségek is kialakulhatnak. Ahhoz, hogy ki

tudják mutatni a kívánt gén beépülését, gyakran baktériumokból vagy vírusokból származó jelzőgéneket építenek be a növényekbe. Ez is egészségügyi kockázatot jelent.

- *Milyen hatással van ez a gazdaságra?*

- A génmódosított növényfajtákat szabadalmaztatták a biotechnológiai cégek. Mivel a világ vetőmagpiacának túlnyomó többsége az ő kezükben van, ők ellenőrzik az élelmiszertermelést is. Így a gazdák csak szabadalmi díjak megfizetése után vehetik át a vetőmagokat. Drágábbak lesznek az élelmiszerek, veszélybe kerülhet az élelmiszer-ellátás biztonsága.

- *Hogyan lehet ez ellen védekezni?*

- Nagyon fontos a megelőzés elve. Amíg be nem bizonyosodik, hogy a géntechnológia ártalmatlan, addig nem szabad kiengedni a környezetbe a génmódosított növényeket.

- *És egy polgár mit tehet az ügy érdekében?*

- Kezdeményezheti, hogy lakóhelye génmanipuláció-mentes övezetté váljon, aláírhatja a felhívásokat, ne vásároljon olyan termékeket, melyekben génmódosított összetevő van (szója, kukorica, repce stb.), és kerülje az USA-ból, Kanadából, Argentínából vagy Romániából származó élelmiszereket, mert itt természetik a legtöbb génmódosított növény.

A múlt dallamai

Milyen a múlt zenéje? Egyáltalán a múlté? A múlt zenéje a jelennek. Akik megteszik ezt a hosszú „időutazást”, csak hogy zenét adhassanak nekünk, az Excanto Együttes, Kállay Gábor vezetésével. Az élményt szolgáltatja még Győri István lanton és Harsányi Zoltán fagoton. Kellemes barokk muzsikát játszanak, amelyet nagy örömmel és áhítattal fogadott a közönség.

Végre kisütött a nap. Reggel jókedvűen ébredtem, de nemcsak én, hanem az egész völgy fellélegzett és újraéledt. Az embertömeg már – szó szerint – felhőtlenül sétálgatott Kapolcs, Petend, Taliándörögd és a többi „művészfalu” napsütötte keskeny utcáin.

A vigántpetendi katolikus templom falai között is csoda született. Délután négy órakor kezdődött a koncert. Az előadást megelőző csend ködként szállt le az imaház padsorai közé. Mint minden alkalommal, most sem maradt ülés szabadon. Már mindenki halk izgatottsággal várta, hogy felzendüljön a múlt zenéje. Én is csatlakoztam a várakozók táborához. Az Excanto Együttes nem is váratott sokat magára, csak percek kérdése volt, s a templom zenezóban fürdött. De nemcsak a helyiséget, hanem a hallgatókat is megfűrésztötte ebben az élményben, amely mindenkit felrisszített. Szerintem nem is volt kérdéses, hogy a jelennek szól-e a hangszerek csodálatos összjátéka. Elég volt végignézni az arcokon, végigmérni a tekinteteket, s ez egyből meggyőzött minket: ez a zene igenis nekünk szól, nekünk, akik itt vagyunk most, idősek és fiatalok, nekünk mind. De mégis, a legjobban az hatott meg, hogy nem csupán mindenkinek, hanem nekem egyedül is játszottak.

A múlt zenéje pedig – mint azt utólag megtudtam – a barokk, a középkori és a klasszikus zenét foglalja magába, legalábbis az együttes ezeket a korokat hozza vissza nekünk.

A koncert megható és gyönyörű volt, a

húrok tudnának mesélni...

Boci boci tarka

Kellemes zenei betéttel kezdődik. Egyszer csak fellép a színpadra Mészáros Tibor, aki igen szórakoztatóan próbálta a mikrofont, és húzta az időt. „Begerjedek. Vagyis tölem a mikrofonon. Ők pedig itt ülnek, zabálnak, és imádnak. Én pedig csak itt könyöklök, féreérthető pózban, és dumálok. Örülletes.” Majd egy röpké „már én is unom magamat” kijelentéssel lelépett a színpadról.

Majd jön a riporter srác is, akivel egy kocsiiban ültünk, ők hoztak be stoppal. Ő volt Keresztesi József. Majd érkezik Varró Dani is, egy szimpatikus szőke fiatalember, aki Boci boci tarka című gyerekvers átírásaival vált ismertté. Ez a Bögre azúr című könyvében jelent meg 1999-ben, majd rá

négy évre jelent meg a Túl a Maszathegyen című verses regénye. E négy év alatt publikációi jelentek meg, sőt meglepő feladatokkal halmozták el, például egy sorozatba lányos kamaszos versecskéket kellett írnia. Ezek mellett angol nonszensz költeményeket fordított. Nagyon életvidám verseket ír, ezért kapott kritikákat. Az élet bizony kemény, a léghajónak is vannak súlyos nehezékei, hát Dani is írjon komoly, mélytartalmú verseket. Dani hát próbálkozott és próbálkozott, de csak nem jöttek ezek a komor versek. Ő csak akkor ír, ha jó a kedve, esze ágába nem jutna bánatában tollhoz nyúlni. Mivel a morcosabb hangvételű versek nem jöttek össze, hát nekilátott a Maszathegyhez.

Mostani versei már komolyabbak, legtöbbször a szerelemről szól. Elég keserűek. Dani tanakodik egy csöppet, hogy a legkeserűbbel kezdje-e, majd nagy „IGEN!!!” után nekilátott. A vers csupa rosszindulatú, kedveséhez beszél. Fonnyadjon el melled, rohadjon ki fogad, és egyéb csupa ilyen jókívánsággal volt tele. Majd újabb vers következik a mackónacis mackóról vacsorával, és a cicanacis cicáról joghurttal. Majd rövidke SMS-versikék. Majd egy vers a reggelről. Hatalmas szeretettel ír kedveséről, ahogyan reggel az elindul dolgozni. A vers kapcsán derültek ki kedvenc témái, melyek leginkább megihletik őt: a szerelem, az évszakok változása, és más költők versei. Ilyenek versparádiái. A Bocfi boci tarkát felhasználva enyhe kis kedves fricskaként írja át főként a karakteres hangú írókat: Parti Nagy Lajos, Térey János, Balassi, Csokonai, Berzsenyi, Arany, Ady, Pilinszki, Térey János és az ő rapkölteményei...

Majd mesélt a Maszathegyről, aminek története prózaíró barátja segítségével született meg. Sietnie kellett a befejezéssel, ezért a végén maradtak elvarratlan szálak Varró kezében. Egyik ilyen kegyetlensége volt Emil, a postás esete, aki véletlenül a főgonosz karmai közt ragadt. Ezt a kegyetlenséget egy újabb verses kötettel fogja kompenzálni. A könyv egy nagyon „gagy, lazán összefüggő versciklusból” indult, beleszöve az óvodások kedvenc poénjait, a pisi-kaki humorokat. Ezek lettek a csöppek kedvenc részei.

Majd megérkezik Havasi Attila, nonszensz angol költeményekkel, melyeknek fordítását Darnival közös verseskötetükben fogják kiadni.

Ezután egy különös véletlen folytán- jön a toronyőr- kong a harang, és kellemesen bevezette az angol költészetet. Elhangzottak Edward Lear, Luis Carol és Hiller Belock szokatlan, morbid, kellemesen és kedvesen bugyuta versei szokatlan témákban, kacsákról, gyerekevő oroszánokról, tehénről, libáról...

Az emberek nagy része és Keresztesi Józsi is azt gondolta eleinte, hogy valami komoly beszédre is lehet őt kényszeríteni, de ez lehetetlenség. Varró Dani egy nagyon természetesen kedves, vidám figura, akitől a jövőben se nagyon várhatunk súlyos alkotásokat. Mért is kellene? Ő szépnek látja a világot.

Impresszum

- ✿ Főszerkesztő:
Kun Tamás
Szabados Péter
- ✿ Korrektor:
Strasser Éva
Szilvássy György Péter
- ✿ Vezető Tanár:
Papp László
- ✿ Tördelőszerkesztő:
Bukovics Zoltán
Raffay Réka
- ✿ A cikkeket írták, szerkesztették
és a fotókat készítették:
Andrics Renáta
Bajtai Kitti Brigitta
Balázs Anna Mária
Balázs Kriszta
Bordás Gábor
Bödök Dalma
Harangozó Rita
Kürti Ivett
Ratiu Larisza Beatrix
Sajó Dávid
Szabados Máté
Szabó Péter
Ujj Zsombor Pál
Venter Izabella Zita

✿ Szent László Gimnázium

✿ 2005